

ΕΤΟΣ Ζ'.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΜΑΡΤΙΟΣ 1874.

ΑΡΙΘ. 75.

Τιμάται λεπ. 10.

Τιμή ἑτησία, Ἀθηνῶν Δρ 1
" " Ἐπαρχιῶν » 120
" " Τουρκίας » 2

Κόιταξ' ἐδῶ, Εἰρήνη, — ἐφώνησεν ὁ μικρὸς Γεώργιος, πρὸς τὴν ἀδελφήν του, ἀνοίξας τὴν Ἐφημερίδα τῶν Παίδων! τί ωραία εἰκονογραφία! ποῦ ἔχει αὐτὸ τὸ φύλλον τοῦ Φεβρουαρίου!

— Καὶ μεγάλας, — ἐπρόσθεσεν ἡ ἀδελφή του. Γὰρ δὲ αὐτὴν τῶν μαρῶν παρθενῶν, πόσον μεγάλη καὶ ωραία εἶναι! Διὰ τοῦτο ἠῤῥησαν καὶ τὴν τιμὴν τῆς ἐφέτος εἰς μίαν δραχμὴν, ἀντὶ 50 λεπτῶν!

— Ὁ Ἥλιος Σπηλιωτάκης μοι εἶπεν ὅτι ὁ πατὴρ του δὲν ἠθέλησε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν συνδρομὴν

του ἐφέτος, διότι τοῦ ἐφάνη ἀκριβὴ, καὶ νὰ τὸν ἔβλεπες πῶς ἐλυπεῖτο ὁ καυμένος! σχεδὸν ἔχλαιεν· ἀλλ' ἐγὼ τὸν παρηγόρησα ὑποσχεθεὶς νὰ τοῦ δανείζω τὴν ἰδικήν μου ν' ἀναγινώσκῃ καὶ νὰ βλέπῃ τὰς εἰκονογραφίας.

— Χαίρω, ὅτι ἐφέρθης τοιουτοτρόπως εἰς αὐτὸν διότι εἶναι πολὺ καλὸν παίδιον καὶ ἀγαπᾷ τὰς καλὰς ἱστορίας καὶ τὰς ωραίας εἰκονογραφίας, καὶ ἐγὼ δὲ εἶμαι ἐτοιμὴ νὰ δανείσω τὴν ἰδικήν μου εἰς ἄλλα κοράσια, φθάει μόνον νὰ μὴ μοῦ τὴν ξεσχίσουν, ἢ τὴν λερώσουν, διότι, καθὼς ἤξεύρεις, ἐγὼ δένω τὰ φύλλα διὰ νὰ τὰ ἔχω, διότι μὲ ἀρέσει πολὺ αὕτῃ ἡ ἐφημερίς.

— Ἡξεύρεις καὶ ἓν ἄλλο πρᾶγμα, Εἰρήνη;

— Ποῖον;

— Προχθὲς ἀπερνοῦσα ἀπὸ τὸ Εὐαγγελικὸν βιβλιοπωλεῖον καὶ ἤκουσα νὰ λέγουν ἐκεῖ ὅτι τὸ φύλλον τοῦ Μαρτίου θὰ περιέχῃ καὶ ἓνα ὕμνον μὲ τὴν μουσικὴν του.

— Αὐτὸ δὲ εἶναι παλαιὸ πρᾶγμα! ὁ συντάκτης τῆς τοῦ ὑποσχέθη τοσάκις, ἀλλ' ἔως τῶρα δὲν τὸ ἔκαμε. Ποῖος ἤξεύρει ποίας δυσκολίας θὰ ἀπαντᾷ εἰς τοῦτο;

— Ἀλλ' ἐγὼ σὲ λέγω, ὅτι τῶρα ἐσώθησαν τὰ λόγια, καὶ θὰ ἴδῃς, ὅτι θὰ ἔχωμεν τὴν μουσικὴν· ἀλλὰ τὸ κακὸν εἶναι, ὅτι τὰ παιδιὰ δὲν ἤξεύρουσαν μουσικὴν καὶ δὲν θὰ ἠμποροῦν νὰ ψάλλουν τοὺς ὕμνους.

— Ἀλήθεια! ἀλλὰ ἔξεύρεις ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθῆνας καὶ εἰς ἄλλας πόλεις ὑπάρχουσι πολλοὶ ἄνθρωποι, οἱ ἑποῖτοι γνωρίζουν νὰ παίζουν βιολί, ἢ κιθάραν, ἢ ἀδλόν, καὶ ἠμποροῦν νὰ παίζουν αὐτοὺς τοὺς ἤχους διὰ τὰ παιδιὰ. Ὅπου δ' εἶναι πιάνα, ἐκεῖ εἶναι εὐκολώτερον. Ἐγὼ χαίρω, ὅτι ἔχομεν πιάνο καὶ δύναμαι νὰ μαθῶναι τοὺς ἤχους μὲ αὐτό.

— Τί καλὸν θὰ ἦτο νὰ ἦσαν μουσικὰ σχολεῖα καὶ διὰ τὰ παιδιὰ, καθὼς τὸ φέζον!

— Κάπου ἀνέγνωσα, μοὶ φαίνεται εἰς τὸν Ἀστέρα τῆς Ἀνατολῆς, ὅτι εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ Ἀμερικὴν εἶναι σχολεῖα Κυριακὰ, ὅπου τὰ παιδιὰ μανθάνουν ὄχι μόνον τὴν Ἀγίαν Γραφήν, ἀλλὰ καὶ πολλοὺς ὠραίους ὕμνους νὰ ψάλλουν. Ἄν ἦσαν καὶ ἐδῶ τοιαῦτα σχολεῖα, τότε ὅλα τὰ παιδιὰ θὰ ἠμποροῦν νὰ μανθάνουν νὰ ψάλλουν χωρὶς κόπον καὶ ἐξοδα.

— Ἦκουσα, ὅτι εἶναι ἐν τοιοῦτον ἐκεῖ πέρα εἰς τὰς στήλας τοῦ Ὀλομπίου Διὸς, ὅπου ψάλλουν τοιοῦτους ὕμνους. Νὰ εἰπωμεν εἰς τὸν πατέρα νὰ μᾶς πάρῃ μίαν Κυριακὴν νὰ ὑπάγωμεν νὰ ἴδωμεν τί γίνεται.

— Καλὰ, λοιπὸν, τὴν ἐρχομένην Κυριακὴν νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὰς 2 μ. μ., διότι τότε ἔχουν τὸ Κυριακὸν σχολεῖον.

— Καὶ ποῖος τὸ διευθύνει;

— Ὁ Μανολάκης Στεργίου, ὁ ὁποῖος ἐπῆγε μίαν φορὰν ἐκεῖ ἀπὸ περιέργειαν, μὲ εἶπεν, ὅτι τὸ διευθύνει ὁ κ. Δοῦαρ.

— Ἀλήθεια! Ὁ κ. Δοῦαρ, ὅστις ἐδημοσίευσεν τὴν Ἐφ. τῶν Παιδῶν εἰς τὴν ἀπουσίαν τοῦ Συντάκτου;

— Μάλιστα, αὐτὸς ὁ ἴδιος, καὶ ὁ Μανολάκης μὲ εἶπεν ὅτι ἔχει μίαν ὥραιαν φωνήν!

— Λοιπὸν νὰ ὑπάγωμεν χωρὶς ἄλλο, διότι ἔχω ἐπιθυμίαν νὰ ἴδω αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον. Ἀλήθεια Γεωργάκη, δὲν μοῦ λές;— Ἕλλην εἶναι αὐτὸς ὁ Δοῦαρ;

— Δὲν ἤξεύρω καλῶς, ἀλλ' ὁ Παπαδόπουλος μοὶ εἶπεν, ὅτι εἶναι Σκῶτος καὶ ἐπολιτογράφῃ ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας, ὥστε τώρα εἶναι πολίτης Ἕλλην.

— Διὰ τοῦτο λοιπὸν βιάσθαι τοιοῦτοτρόπως διὰ τὴν φιλιάναν μας πατρίδα! Τώρα τὸ ἐνόησα! Εὐγὲ του· τώρα θὰ τὸν ἀγαπῶ περισσότερο.

Σημ. Συντ. Ἐφ. Παῖδ. Τὸ παρὸν φύλλον ἀποδεικνύει τὰ ὑπὸ τοῦ μικροῦ Γεωργίου λεγόμενα ἀληθῆ. Οἱ μικροὶ μας ἀναγνώσται καὶ ἀναγνώστριαι ἔχουσιν ἤδη ἐνώπιόν των ἓνα ὕμνον μὲ τὴν μουσικὴν του, καὶ θὰ ἔχωσι τοιοῦτους καθ' ἑκάστον μῆνα· καὶ ὅσοι θέλουν νὰ ὑπάγουν εἰς τὸ Κυριακὸν Σχολεῖον τοῦ κυρίου Δοῦαρ εἰς τὰς 2 μ. μ. πᾶσαν Κυριακὴν θὰ ἀκούουν αὐτοὺς ψαλλομένους ἐκεῖ.

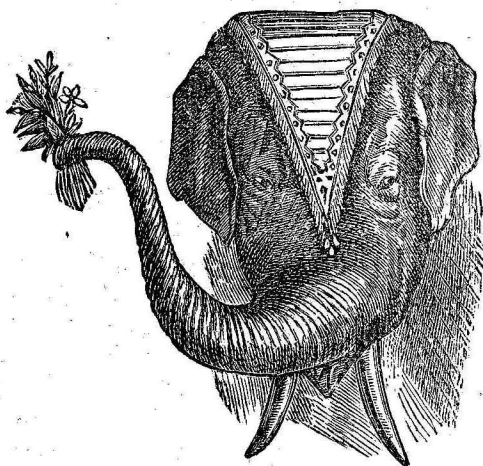
ΛΟΓΟΙ ΚΑΙ ΕΡΓΑ.

Πατὴρ τις ἐν Ἀθήναις συνώδευσεν ποτε τὸν ἐξαστὴ υἱόν του εἰς τὸ ἐκπαιδευτήριον τοῦ κ. Μ. . . . ὅταν δὲ ἐφθασεν εἰς τὴν πλατείαν τῆς Μητροπόλεως εὗρε πολλὰ παιδιὰ (μάγγας) καθήμενα εἰς μίαν γωνίαν τῆς ἐκκλησίας καὶ καπνίζοντα.

— Βρὲ σεῖς, — εἶπεν ὁ πατὴρ, — δὲν ἐντρέπεσθε τόσον μικρὰ νὰ καπνίζετε;

Ὁ μικρὸς Γεωργίος, τὸν ὁποῖον ἐκράτει ἀπὸ τὴν χεῖρα, ὕψωσε τότε τοὺς μεγάλους μελανοὺς ὀφθαλμούς του πρὸς τὸν πατέρα του, καὶ μετὰ παιδικῆς ἀπλότητος ἠρώτησεν, “εἶναι κακὸν πρᾶγμα μόνον διὰ τὰ παιδιὰ νὰ καπνίζουν παπᾶ;”. Ὁ πατὴρ ἐντράπη ἀπὸ τὴν ἀθῶαν ταύτην παρατήρησιν τοῦ υἱοῦ του, ἔρριψε τὸ σιγάρον ἀπὸ τὸ στόμα του καὶ ποτὲ πλέον δὲν ἐκάπνισεν ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην.

Ἐάν οἱ γονεῖς θέλουν οἱ λόγοι των νὰ ἔχουν ἐπιρροὴν εἰς τὰ τέκνα των, πρέπει καὶ ἡ διαγωγή των νὰ ᾖ σύμφωνος μὲ αὐτοὺς.

ΕΛΕΦΑΝΤΕΣ ΚΑΙ ΑΝΘ.

Ὅσοι τῶν μικρῶν μας ἀναγνωστῶν δὲν εἶδόν ποτε ζωγραφίαν ἐλέφαντος θὰ δυσκολευθοῦν νὰ ἐννοήσουν τὴν μορφήν καὶ τὸ ἀνάστημα τοῦ ἐλέφαντος ἀπὸ μόνον τὴν προκειμένην εἰκονογραφίαν, ἥτις παριστᾷ τὴν κεφαλὴν. Ἄλλοτε θὰ δώσωμεν ὁλόκληρον τὴν εἰκόνα τοῦ ζώου· ἐνταῦθα θέλομεν νὰ εἰπωμεν μόνον περὶ μιᾶς περιέργου ιδιότητος τοῦ ἐλέφαντος, — τῆς πρὸς τὰ ἄνθη ἀγάπης του.

Ναί, μικροὶ μου φίλοι, ὁ Ἐλέφας ἀγαπᾷ πολὺ τὰ ἄνθη, τὰ ὠραῖα καὶ εὖοσμα ἄνθη, τὰ ὅποια ὁ Πανάγαθος ἡμῶν οὐράνιος Πατὴρ ἐδημιούργησεν πρὸς εὐχαρίστησιν τοῦ ἀνθρώπου. Τὰ ἐξῆς ἀνέχδοτα ἐπιθεδαιόσι τὴν ἀλήθειαν τοῦ περιέργου τούτου φαινομένου εἰς ἄλλορον ζῶων.

Κυρία τις ἐπεσκέφθη ποτὲ τὸν Βοτανικὸν Κήπον τῶν Παρισίων, ὅπου εὐρίσκονται εἰς κλωθία διάφορα θηρία καὶ ζῶα ἄγρια, κρατοῦσα εἰς τὴν χεῖρά της ὠραῖαν ἀνθοδέσμην· φθασασα εἰς τὸ μέρος ὅπου